İşçi ve emekçinin, emeğini, enerjisini harcarken, yaptığı nesnel üretimin, değerlerine el koyan zengin patronların, üretim araçları sahiplerinin, onların tekrar üretime geçebilmesi, kafa, kol enerjisini rahatça sağlayabilmesine olanak yaratacak, yaşamlarını devam edebilecekleri bir mekanizma bu gün işliyor mu?

Neden, Türkiye işçi sınıfı bir türlü enternasyonal olarak dünya işçi sınıfına ayak uyduramıyor ve refahını Avrupa ayarına getiremiyor?

Sovyetlerlerde, bürokrat küçük burjuvalara aklını kiraya verdiği sosyalist işçinin, kendi iktidarını koruyamadığı gibi dünya işçi sınıfının pasifleşme yolunu mu açtı?

Türkiye solu ve devrimci sosyalistleriyle, işçi sınıfının aynı paralellik taşıması, dünyadaki konjoktürel durum ve politik gelişmelere bağlı olarak, iniş ve çıkışlar yaşaması elbette normal, burada uygun olmayan çok derin bir suskunluk ve hareketsizlik olmasıdır.

Hitler Almanya'sına benzer bir gelişme seyri izleyen Türkiye işçi sınıfı hareketi, kendine değil, burjuva demogoglarının hayalci ve yalana dayalı yönlendirmelerine bel bağlamış görünmektedir.

Demokrasinin rafa kaldırılmasının iki nedeni, esas olarak, işçi ve emekçinin emeğine el koymak, ikincisi ülkenin yer altı ve yer üstü tüm değerlerini yabancı ve yerli emperyal ögelere peşkeş çekmek. Emperyalizm mekanizma olarak kendi sistemine doğrudan bağladığı parçası konumuna ülkeyi getirmiştir. Yerli işbirlikçilik gövde olarak uluslararası tekellere bağlıdır.

Şimdi önümüzde iki yol var: 1-)yerli işbirlikçilerle ve Emperyalizmle mücadele eşitleniyor, bu

anlamda, kapitalizme karşı mücadele daha öne çıkmakta ve biz, küresel ve bölgesel, yani ülke kapitalizmine karşı ortak program üretmeliyiz. Bunu yapamaz isek,2-) gittikçe artan anti-demokratik, teokratik, faşist anlayış ve yönetimle boğuşmaya çalışan, bir bocalama yaşayacağız.

Dinci ve idealist çizgiyi benimsemiş halk toplulukları, işin kaynağı ile değil, kaymağını yiyenlerin demeçleri ve yalanlarıyla oyalanıyor.

Bu değerlendirmeden çıkan sonuç; sol ve sosyalistler, devrimci bir çizgide birleşerek, işçi sınıfını ve diğer katmanları aktifleştirmek, onların çıkarlarını bayrak yapıp tüm halkın kurtuluşunu sağlamak olmalıdır.

Kısır çekişme, kokuşmuş kariyer ve yönlendirme hastalığından, kollektiv çalışma ile komüncü bir anlayış egemen kılınmalı ve bu doğrultuda fedakarlıklar yapılmalıdır.

Kürt, Laz, Çerkez emekçileri genel olarak bu duruma ortak olmalıdır. Buradan çıkan toplumcu anlayış ülkeyi yönetmelidir.

Emeği ve emekçiyi korumayan diğer anlayışlar, uzun vadede karşımıza alınmalıdır.

Demokratik bir halk iktidarına yönelim, ancak bu kriterlerle olabilir. Öz olarak İşçi sınıfı yalnız başına bu hedeflere varamaz, her ne kadar üretimden gelen gücü olsa da, Anti kapitalist politikaları sırf hak alma mücadelesiyle yürütüp başarıya ulaşmak hayalci bir düşüncedir.

Kapitalizmin sömürdüğü, ezdiği, dolaylı dolaysız soyduğu tüm halk kitleleri hareketlendirilmeli ve iktidara taşınmalıdır.

Tarladan, fabrikadan, küçük, büyük üretim hanelerinden sokağa çıkıp iktidarlarını kuramazlar sa emekçiler, açlığa ve yoksulluğa, ağır vergilendirmelere mahkum olacaklardır.

Açlık ve yoksullukla halkın uyanmaya çalışılmasını beklemek pasifistliktir.

Emeği ve onu koruma mücadelesini bilmemektir.

Proleterya öncülük yapmak istiyorsa, gücünü göstermeli ve yapılanmasıyla öne geçmelidir. Eğer devrimci hareket, işçi sınıfı bunu yapamaz diyorsa, bayrağı taşıyacak konuma ve cesarete ulaşmalıdır.

Benim için her ikisinin karmasıyla olacak olan kollektivizm işletilmelidir.

Demokratik halk devrimine mutlaka ulaşılmalıdır. Bunu hazırlayacak koşullar uygun olmaya başladı. Sadece biz hazırlıksızız.

Tüm sosyalistler, devrimciler ve demokrat aydınlar, kafasını yormalı, ölü toprağını üstünden atarak ayağa kalkmalıdır.